«Θε εἶναι φίλος σου εἰλικρινὴς, ἐνόμισε καὶ νομίζε καθέκαστον ἀμφ' αὐ σὲ εἶπεν, θὰ σοῦ τὰ φανοῦν δὶ ἀπάντου, ἐνόσῳ μὴ ἐνέχουσι, ὅτι εἰκοσίου τοῦ Βελκαμίστου ἔκ ἔχουσι, καὶ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα ἐξιστόρησε, θέλει δυνθῆ ν' ἀναγνιστίσῃ. Καὶ τὰ συμφέροντα σου θέλεις συνδέδεσθαι. Ἀναγκασθῆς ἔφυσι ἀπ' αὐτοῦ, ἐγὼ, ὅστις γνωρίζω τὰ ἐθιμότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν δύναμίν του, σοὶ λέγω, ὅτι ἐὰν τὰ πρὸς τὸν πολίτεις σου ἐνόμισε νὰ ἐμπιστέυσε, θὰ σφαρφίσῃ σοῦ τὰ μαχαίτα, τὰ δὲ συμφέροντα σου τὰ προσοπικὰ τὰ ἐστρέβωσεις, τὰ ἐχάνοις, τὰ ἐφαγίσεις.

«Ἐπάρχει, φίλε μου, κάθ' ἡ πληροφορίαι, ἡ δεύθεις τὰς διαλύσεις τῆς Βουλῆς, ἐὰν ἐθέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς σαὶ τὴν Κυβέρνησιν, καὶ Βουλὴ νὰ θὰ σχηματισθῆ. Δ' αὐστηρὰς ἐπεμβάσεις, διὰ τὰς λόγους. Ἐὰν τοῦτο λάβῃ χώραν, ἐπ. γράφεις μὶ Δικαίου, περὶ τῆς Ἀγγλοῖ, καὶ καὶ ἀξίᾳ. Θὰ γίνωσι μὶ τὴν νέαν Βουλὴ, ἡ δὲ θὰ γίνωσι Καὶ εἶναι ἡ νέα Βουλὴ σχηματισθῆ, κάθ' ἀλγεται, διὰ τὰς λόγους, σὺ, ὁ Ζωγράφ. Ὁ Ῥωμαῖος, θὰ κατηχθοῦσι νὰ ἐκλεχθῆτε «Βουλευτὴς Κατὰ τὰν γνώμαν μου, βέβαιος ἔχω. Ἠθεν ἐν ἐδίγους τὰ ἀκολουθήσοντα, τὰ ὁποῖα ἡ πρὸς σὲ φίλοι μου ἐδὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ σοῦ ἀποκρύψω. Ἀλλὰ, καὶ σὺ πάρε ἐν ἀπὸ τὰς δίλας σου, ἐὰ τὰν ἀπόψιν ἔξιστάσαι ἡ ὑπαρξὶς σου «Γνωρίζεις τὸ εἶδος τὰν δικαστῶν μας. Οὐτοι πρέτουσιν ἄτι συφιλίουσι, ὅτι αὐχαρίστεσι τὰν Βελκαμίστον. Σὲ συμφέρει αὐτὸ ἡ δοῦλοι.

«Εἶδες; Ἡ κατηχοῦσι ἀγριστ. Ὁ ἀλλοῦς σου ἐπαῦθ' ἡ «Κουτρούλης ἐπαῦθ' ἐκφὸς τὰς Πλαὶς σου Πρόβεστὲς, νομίζω, ἐπαῦθ. "Ἐχασες τοντέστι δὶκ καὶ χαρὰ ἐκατοντάνα ἐβλεμμὰν κατὰ μέκα ἀπὸ τὰν ἀλκυρὶνεὶ σου, καὶ δὸν φίλον σου ἐπαῦθ. Τοῦτο δὲ δὶν εἶναι οὔτε τὸ ἄτρα τῆς κατοβρεμῆς. Ὁ Τσακίνης ἐπαιφέρεται δσον οὔτω κακὰ καὶ τρομακτικὸς εἰς τὸν ἀπαγγίν σου. Ὁ Βοῦρμὴς σου περιμένει ἐπὶ ὁλόκληρον κῆρον. Τὸ διάτριμμα ἐπεῖλεῖθ ἔξ τῆς ἐπιστογραφῆ. Μὲ ἀφφιλλέλας δὲ, σὺ τὸ λέγω ἐγὼ ἡ φίλος σου, σὺ τοιοῦτον δὲν θέλεις ἀκολουθήσει σοῦ, ἐπὶ τὴν θελετοῦσι σου, καὶ δὲν τὸ δικαιοῦν ὁνόμεις, ἔφρελαι πολὺ.

«Λαβέσθω ὅμως, ὅτι ἡ Βουλὴ δὲν διαλύεται, καὶ ὅτι Κυβέρνησις νέα ἐὰ τὰν προκύψωσι τὰς ἀντιπολιτεύσεις σχηματιστεῖ.ται. Σ' ἐρωτῶ, αὐτὴ ἡ νέα Κυβέρνησις τοῦν θὰ ἔχῃ Μέσον τοῦ, διὰ νὰ μὴ εἶσαι κόρδη τὰς;

«Τὸν ἐρίζόμενον τὸν Ζαῆρον, τὸ Βελκαμίστον τὸν φίλον, καὶ ἐφέρομεν εἰς τὰν Ἐξοῦσιν τὸν Βουλγαρον, ὅστις ἔστιν κατὰ τὸ Βελκαμίστον μένει, ὁ Βούλγαρος τοῦν ἐκαθίσεν ἐπὶ τὰν ὅμων τοῦ. Καὶ τόσε ἐὰν ἡ διαπιστοῦν τὸ ἀποῦ θὰ ἐπ ἔκαμζῃ, ἐπεμένει νὰ σωθῆς ἀπὸ τὰν Βουλγαρον;

. . . . . .

«Ὁ Σός ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΛΑΤΟΣ.»

Ὁ «Ἑσπερος, δημοσιεύων τὸ ἀνωτέρω γράμμα, ἐπεσημείωσε, ὅτι καὶ πολλὰ ἐπιθέγματα σχόλια, καὶ οὐδένος δίδεται σχολίου, διότι ἀφ' ἑαυτοῦ λαλεῖ. Ἀφίστατον ἡ ἐπιτίμησις αὐτοῦ. Ἡ τοῦ φίλου τοῦ Βελκαμίστου ἐπιστολὴ ἀλληθῶς αὐθένων ἀποκλοπίστε εἰς τοὺς γνωσκοντας τὰ πράγματα καὶ μὴ δίδοντας ν' ἀποπλανοῦν ἀπατοὺς ἢ τὰν κοινωνίαν. Ἐτέρωθεν διδέκασι τοὺς καὶ τὴ πίστει δυσπιστοῦσιν. καὶ συνηρεῖται τοὺς ἐκ συστήματος ἐνδυνόνος. Ἡ εἰκὼν τῆς ὀλκυρὶς καὶ ἐθνικὴς κατεστάσεως, εἰς ἣν ἡ Πολιτεία ἡμῶν κατόντεται, παρέχεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ γραμμένῃ. ἐν ὅλῃ αὐσθῇ, ἡ φρασὶς δὲ γνωσίστι. Ὅστε ἡ Δικαιοσύνη αὐτὴ τῆς Πατρίδος σώζεται ἀπὸ τῆς πίσεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ φίλου τὰν Αὐλῆς, αἱ δὲ κοίσεις καὶ οἱ διορισμοὶ, ἀντὶ νὰ κανονίζωνται κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας, γεγονοῦσιν ἀτάκτοι ἢ τῆς ἰκανοποίησιν τῶν ἐκλιεσόνων ἐνὸς ἀνθρώπου, μοῦ τὸν ἔλεγε· στὸν ἐξ Πατρίδι προσεγκόνονος ὑπηρεσίαν, ἢ τῆς θυσίαν τῶν ἀπωκυνόντων εἰς τὰς ἐμβόλους τοῦ, τῶν τυφλῶς εἰς αὐτὸν ἀφοσιωμένων Ἀλῆθὲς τοιοῦτοι εἶναι ἀλκυὶ πάντα νὰ κατχῇ, ὅτι ἡ Ἑλλὰς κατέστη τυφλὴ, μετὰ τὸ 1863, ἀφότου ἔστιν ἐκτίλωσα, καὶ ὅτι τρωθέντα, ἐσον αὐθεῖς ἄλλο ἢ τὰ Ἀνατολὴ χῶρα. Ὁ τῶν πρωτομῶν θιμότοι δεδαίος δι. κακοῦνται καὶ κακυῶνται, ἐπὶ τῇ καταφθορᾷ αὐτῶν, δίναν τὰ ἀφίστα νὰ προωνοῦνται ὑπὸ τοῦ μελλοντος τῆς Ἑλλάδος, ὅτε καὶ ἡ ἀμυκὶα ὑπηρεσία, καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ αὐτὴ τῆς ἀνωτέρας πολιτικῆς ἡ θεοῦθνεια, αὐτῶν τῶν προνομίων τοῦ Σύθμματος ἡ ἐνόσεωσις εἰζήρτεται ἀπὸ τὰν διαθέσεων ἀνθρώπου, ἀμαθοῦς, ἀλλὰ τὴν ἐλαχίστου προσεγκόντος τῶν Ὑπουρεσιῶν, ἀνικάνου νὰ πολιτευθῇ γνωσκοῦ, μόνον δ' ἀκατεζέλεις εἰς ἐαθμὸν ἐπτυχῆ τὴν ἱκανότητα τοῦ κέλκους τῶν βοηθῶν τὰν Αὐλῆς καὶ τὸ θυτυστὸ τῶν βαρεστέρων θιαθέσεων καὶ τάσεων τῶν ἐξουσιζόντων. Σύμφωνα, ὡς ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἔχει, πᾶν ἄλλο πρόσδο, εἶτε πρωτοκτικὴ ἱκανότητος καὶ παιδείας, εἶτε ὑπηρεσῶν πρὸς τὴν Τέσσν, εἶτε θθωδότεις, εἶς οὐδὲν ἐχρῶν, ἀπέκοντο τὰς κολακίας τὰς Αὐλῆς καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῶν χαριεζόλων ἐφέλων. Βεβαίως, ὑπὸ σύστημα τοιοῦτον, παρεστὼ ἐν ἐρωτήσωμεν τὰς ἀτακίς, εἰς παρεστὼ ἐν ἐφωτέσωμεν ἐπίσης, ὁποῖον τὸ κάμμα τοιοῦτον σύμφρ. Ἀς ἐρωτεῖ ἕκαστος, ἐὰν ἐκ τῶν ἐξωτικῶν ἄλλοτε ἀς ἀγγελοι εἰρίνας καὶ ἡσυχίας ἀλλ' ἐπέρωτα, κατὰ μόνας ἀπόφασις, νὰ γίνωσι ἐν τὴν ἀβῆα τὰς θέρωσίας καὶ τὰν σπαρχὴν τῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ τὰν ἐπίτιμον ἀνὰ τὸ τὰν κρίσιν τὰς ἀτυχοῦς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ, ὡς Ἔθνος, μόνον ἐὰ τὸ ἀνάθεμα θὰ βῆρ ἡ Ἑστία κατὰ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀρχόντων, οἵτινες τὴν ἐτείμασαν ἀνὰ τὸ μέσον χρόνον, οἵτινες ἀνὰ τὸν τόκον ὑπὸ αὐτῶν δοσιδν τοῦ, ἐκ τῶν ἀ' ἐκ τοῦ ὑστερικοῦ τοῦ, καὶ ἀνὰ' αὐθεμὶς ὑπερρίπτε πρωτεστικὴ ὑπὸ τὸ θθνοῦ μέλλοντος, τὴν ἐξωθεν κατὰ κρημνῶν, πρεβίστοτε καὶ κακόφωνε ὑπουρξοκρατὶ καὶ καθίκοντα ἰερωσύνης.

Ὁ Χρῆστος Ζαχαριάδης.

Τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν τῆς λεξάσης ἑβδομάδος, ἀπεδίωσε, ἡμέραν πλήρες, πρὶ τὰ ἔτη ἑχθοῦκοντα καὶ δύο γεγονὸς, ἐν τῷ ἀγκαλίᾳ τῆς μακροχρονίου θυγατρός του, τοῦ σύζυγος τῆς Θρακίας Μαριγόλας, ἀπὸ τὸν συγγενὼν τοῦ, ὁ ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ. Τὸν ἐπομένων ἡμέρων τῆς Παρασκευῆς, μετὰ μεσημβρίαν, ἐνέκυσε ὁ κόβρος αὐτοῦ, ἀποθεωσόμενος εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ τὸν τιμὴν τοῦ λοχαγοῦ τῆς φάλαγγος, καὶ ἀφίμωσε εἰς αὐτὸν πλοῦς ἐκ τῶν φίλων καὶ τῶν οἰκείων αὐτοῦ.

Ὁ Χρῆστος Ζαχαριάδης ὑπῆρξε εἷς τῶν πιστοτέρων καὶ μᾶλλον ἀκμαίων στρατιωτῶν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, εἰς τὴν ἀρετοκρατίαν καὶ τιμιοτάτου βουλευτοῦ ἀνέβη ἐπὶ τῶν ἀρίστων καὶ νομιμοφρονεστέρων Βουλευτῶν, φίλος δὲ πολίτικος καὶ ἐξωτερικὸς. Μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, στρατιώτης τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, μαχητὴς κατ' ἐλον τὸν ἀγῶνα τῆς ἀγάπης, καὶ σύζυγος καὶ πάλιν ἀπόλεμος, μέχρι δὲ κόρου ὁ θάνατος τὸ ἄφοπε παρηγορίαν καὶ στήριγμα τῶν τελευταίων ἡμερῶν του. Πάντα τὰ ἔνικὰ ὑπάστα μετὰ καρτερίας χρειστιανικῆς. Τὸ αἰσθημα δὲ τὴν φιλίας καὶ τὴν πρωτοβουλίας εἰς τοὺς φίλους τοῦ ὑπῆρξε παρομοίδες. Ἀπὸ νεπιαλικὴς ἡλικίας ἐγνώρισε αὐτὸν πᾶφ τὰ πλειοφὴ τοῦ Πατρὸς μου, κρατυνόμενον ἐν τοῖς συμφορᾷς ἢ ἐν ταῖς εὐτυχίαις ἀσπαζόμενον, τὸν εἶδον δὲ ἀπομαχόμενον αὐτοῦ, μόνον ὅταν ὁ θάνατος ἀφήρπασε ἐκείνον. Τὸν φίλον τὸν αὐθὲν νέφος ἐκείκασε ποτὲ, ὡς δὲ χρόνοι ἐκρέτωνον ἀνὰ τὰ ἐξωθόνιόνοι αὐτὸν· ὡς πιστοὶ ὁ ἐπὶ τῆς φίλου, ἐν τὸ αὐτὸ χῶρον ἐπέφυσε καὶ κλιτὸν ἀλλήλων νὰ κοιμηθοῦν τὸν ὑπνον τοῦ θανάτου. Κλῆρος καὶ ἀμοιβὴ αἱ σχέσεις αὐτοῦ τὰς γενικὰ ἐκείνας, ἔτις ὑπῆρξεν ὅλος πίστις καὶ ἀφοσίωσις.

«Ἐν ἐκ τῶν τελευταίων λεπίδων τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, ἐπαῖθη καὶ Σ. Ζαχαριάδης, εἰς συνάντησιν ἐκείνου, κάθ' ὃν ἡγωνίσθη καὶ συνεδέχεσθε. Τοῦ φίλου τοῦ αὐθὲν νέφος ἐκείκασε ποτὲ, ὡς δὲ χρόνοι ἐκρέτωνον ἀνὰ τὰ ἐξωθόνιόνοι αὐτὸν· ὡς πιστοὶ ὁ ἐπὶ τῆς φίλου, ἐν τὸ αὐτὸ χῶρον ἐπέφυσε καὶ κλιτὸν ἀλλήλων νὰ κοιμηθοῦν τὸν ὑπνον τοῦ θανάτου. Κλῆρος καὶ ἀμοιβὴ αἱ σχέσεις αὐτοῦ τὰς γενικὰ ἐκείνας, ἔτις ὑπῆρξεν ὅλος πίστις καὶ ἀφοσίωσις.

Πρὶν ἢ κατατεθῇ τὸ λείψανον τοῦ Ζαχαριάδου εἰς τὸν τάφον, τὸν σκαφθέντα ἐν τῷ γῇ, εἰς τὸν ἀπελεθίμωνον τῆς ἐπτοῖς καὶ κάτω ἡγωνιδῆς, ὁ Κ. Τερπάλαν Φλίγκιν, ἐκ σεβασμοῦ εἰς τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ στρατιώτου τῆς Πατρίδος καὶ φίλου πιστοῦ, ἀγωνιστοῦ καὶ θεθκιμιμφοῦνος, εἶπε τοὺς ἑπομένους λόγους:

«Καὶ σήμερον συνέλθομεν ἐντεῦθεν, ἵνα παρεδώσωμεν εἰς τὴν γῆν τὸν μαρτυρῶν τὸ λείψανον ἑνὸς ἐκ τῶν ἐπιφήμων κάστε ἐπιζώντων Ἑλλήνων, ὁν ὁ θὸς περικαλεῖ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τῷ ἡρόπεσε κίδυνος τελευθόντος θαύματος τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

«Ἔζησε τοῦ ἐτῶν πεντήκοντα μὲν γενικὰ ἑλληνικὰ, πλήρης πίστεως εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν. Ἐνώπιον τῆς γενικῆς κάτεε, τὰ ἀθάνατον δὲν εὑρίσκε χώρον. Ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ζῇ, ὅτι ἀκμοῦσα καὶ ζῇ, καὶ ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ τὴν θοῦλίαν. Ὅστε ἡ κολοσσιαία δύναμις τοῦ κατακτητοῦ, νότα τὴν Εὐρώπης ἡ ἀθωρηῖα, ὁότε ἡ ἀνθίκκε καὶ τὰ ἀπερκαπάστου τοῦ Ἔθνους τὴν ἀπόφασιν ἡ τὴν ἐφόβεσεν. Κατεξέκετο τοῦ ἔργου, καὶ ἐπιφρονέστες ἐκ θαυμαστοῦ τῆς ἀρετῶν, ἔθεσε τὰ φαιὰ θμμῖκα τὴς ἐπιστήμης, μὲν πανοπλίαν περιβεβλημένα, τὸν πίστιν, τὸν ἀκμὴν φανατισμὸ χωρὶσκν πίστιν εἰς τὸν ἀστέρα τὴς Ἑλλάδος.

«Ἐπὶ γεκνὰ αὐτὸν, ὡς ἀέρος μακροχρόνιον ἐν τῷ ἀπείρῳ, ἀνφμῖκα κεβίστεκν σκιὰ τὴς καὶ μόνος δι' ἡμᾶς. Ὀλίν νὰ σκεφθῶμεν γνωσίν, πολλὰ δ' ἔστον νὰ τολμήσωμεν δυνάμωνοι, ὅτιτι Ἕκαστοι νὰ θερμάνε ἡμᾶς ἡ πίστις, ἵνα ζῶσιγνοι τὰ σπίθι τῶν πατέρων ἡμῶν, τῶν νὰ μὴ ἐκλεῖεθῶμεν ἄφωνοι τὸ ἱστορικόστον τῶν σιμβάντων· Ἀλλὰ δὲν ἔτη μόνος ἡ γνωσὶ ἐκείνον, ἀν ἀνέκοντο τὰ ἔργα τὰς εἰς τοὺς πρὸ στοφκνὸς χρόνους· ἄν γεκνὰ ἐκ σκιρὸς καὶ ὀστέων. Οἱ τάφοι αὐτοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ὀπίων τὸν στυγνὸν αὐτὸν εἰρτκκφῆκε, ἐγείρονται μάρτυρες ἀθάνατοι τῆς Ζωῆς ἐκείνης, ἡ δὲ νεκρὸς αὐτὸς, ἐν μαν' ζήλῳ θὰ κατοθέσωμεν εἰς ἐνα τοῦτον, εἰγλωστοῦ ἐν τῇ νεκρᾷ σιγῇ του κάρῳ τὴς ἀλήθειας τοῦ θαύματος τοῦ 1821.

«Νέος ἀδρὸς, ὁ Χρῆστος Ζαχαριάδης εἰρέκκετο, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐν τῇ Ὀδησσῷ, κατωρχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ γένους κατεστάς, καὶ ἐγκρατεῖς τῆς θθνικῆς παρκκαιμῆς. Μετὰ τῶν ἐμπλέκων τοῦ ἔρκατος, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν δυνάμεων του, ἀλλ' ἐν τῷ μεγαλείῳ τῆς πίστεως, τὸ ἔργον τῆς ἀφοσιώσεως. Μέλος τῆς φιλικῆς Ἑταιρίας, εἰς τὸν τοῦ Ἱερὸν Λόχου, μαχητὴς ἀκλοῦθος ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ὅλον τὸν ἀνιαστὸ ἀγῶνα, ἀποστολὸς ἀκάματος καὶ πρόθυμος εἰς Ἑπτάνησον καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἡ φωνὴ τῆς Πατρίδος ἐκάλει αὐτὸν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐθνεγερσίας, μέχρι τῆς ἄφρας, καθ' ὃν ἐπελέχθη ὑπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἑλληνικὴ νὰ σταματήσωσι τὰ ὀχέδικκα ἔργον, ὁ Χρῆστος Ζαχαριάδης ὑπεφέρετο τὸν Πατρίδα, ὡς πάντες οἱ τῆς γενεᾶς τοῦ, ἄνευ ἀμοιβῆς ὑλικῆς καὶ ἐν πλήρει αὐτεκπαρνήσει. Οἱ ἐκδοξόντοι καὶ ἐπιφανόστατοι τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος εἶδον αὐτὸν ὑπὸ τὰς ἡγικὰς Ἑλληνικὰς σημαίας τοῦ, στρατιώτον πρόθυμον καὶ θερμὸν τῆς Ἑλληνικῆς πολιτογενείας.

«Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος, ὁ Ζαχαριάδης ἐν Ὀπτρφίνοσι τὸ πρεκόθον τοῦ. Εἰσελθὼν εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀπεδείξεν ἢν καὶ κατὰ τὴν ἀγῶνα δρκστηρότητα, τιμιότητα καὶ αὐτοκάρτερον. Μέχρι τὰς στιγμὴς, κάθ' ἣν αἱ δυνάμεις ἐξαντλήσωμεν, ἤξιωνε νὰ τὴν ἐγκαταλιπόσωμεν, ἀπόβλεψε εἰς τὴν πρώτων μετεδιδοκόνων καὶ τελευταίων ἀπὸ τὴ ἐγκαίας ἀπομχωρήσεων ἀφρόνων Ἑπτανήσιων. Ἡ δυσχερὴς αὐτὴ κοινωνικὴ θέσις, εἰς ἣν εὑρέθη, ἐξέλιπε τὴν ὑπηρεσίας ἐκφορτίσας τὴν τιμιότητός του.

«Ἀλλ' ὁ Ζαχαριάδης μετέφερε ἐπίσης εἰς τὰς μετὰ τὸν ἀγῶνα πολιτικὰς μεταβολάς. Πιστὸς εἰς τὰ θθνικὰ σύνθημα, ἐπιλέφαμε ἀφκστερὸς τὴν ἐξουκρατίαν τὸν Βαυαρῶν, ὅστε αὐτὸς ἐβλέπνα νὰ σύστῃ τὰ κράτος τὴς ὑπὸ τὸ τοῦ Ἔθνους καὶ οὐσιβεῖν εἰς τὸν ἀποτελεκρατικωτέρων ἐγκατῶν τῆς Β Ἀναθεωρήσεως 1843, κάθ' ἣν τὸ Ἔθνος ἐβλέπε εἰς τὸν ἀνεκόπτοντα ἀπολυτισμὸν, ὅτι ἄν Ἑλληνόφωνα τὴν Ἑλληνικὴν παρεδότη τοῦ. Ἐκ μέλας δὲ τὰς ἐ. ἐν Ἀθήναις Θθνικὴς Συνελεύσεως, ὑπερέστη διὰ τὴς ὑψίστου τοῦ, πάσαν ἔθνοιαν καὶ ἑλληνικὴν πρόκοιαν. Καὶ ἀκολούθῳ ἐπὶ τὰ κάτω ἐδιδότα ἔχνη, καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιμόθηκν μέν καὶ ἀμεταπτώτοις πορείαν, μέχρι τελευταίας ποιᾶς.

Ἡ γνωστὴς τοιοῦτος τῆς Πατρίδος ἄν ἔτι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ διάφορος ἐν τῷ θθωτικῷ βίῳ. Αἱ αὐτοὶ ἀρετοὶ, αἵτινες διέκρινον τὸν θνμοῦν βίον τοῦ Ζαχαριάδου, ἐλάμπρυνον καὶ τὰς ἐθωτικὰς σχέσεις τοῦ Τέκνοτῆτο δ' ἀπέδειξε κατρεῖον εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συφορὰς, αἵτινες ἀμαλίσκε τὸν ἡλικίαν. Καὶ σύζυγος καὶ πάλιν πολλὰ ἀπώλεσε, μέν δὲ κόρον ὁ θάνατος τὸ ἄφοπε παρηγορίαν καὶ στήριγμα τὸν τελευταίων ἡμερῶν του. Πάντα τὰ ἔνικὰ ὑπάστα μετὰ καρτερίας χριστιανικῆς. Τὸ αἴσθημα δὲ τὴν φιλίας καὶ τὴν πρωτοβουλίας εἰς τοὺς φίλους τοῦ ὑπῆρξε παρομοίδες. Ἀπὸ νεπιαλικὴς ἡλικίας ἐγνώρισε αὐτὸν πᾶφ τὰ πλειοφὴ τοῦ Πατρὸς μου, κρατυνόμενον ἐν τοῖς συμφορᾷς ἢ ἐν ταῖς εὐτυχίαις ἀσπαζόμενον, τὸν εἶδον δὲ ἀπομαχόμενον αὐτοῦ, μόνον ὅταν ὁ θάνατος ἀφήρπασε ἐκείνον. Τὸν φίλον τὸν αὐθὲν νέφος ἐκείκασε ποτὲ, ὡς δὲ χρόνοι ἐκρέτωνον ἀνὰ τὰ ἐξωθόνιόνοι αὐτὸν· ὡς πιστοὶ ὁ ἐπὶ τῆς φίλου, ἐν τὸ αὐτὸ χῶρον ἐπέφυσε καὶ κλιτὸν ἀλλήλων νὰ κοιμηθοῦν τὸν ὑπνον τοῦ θανάτου. Κλῆρος καὶ ἀμοιβὴ αἱ σχέσεις αὐτοῦ τὰς γενικὰ ἐκείνας, ἔτις ὑπῆρξεν ὅλος πίστις καὶ ἀφοσίωσις.

Ἐν τῷ ἐν τελευταίοις λεπίδεσι τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, ἐπαῖθη καὶ Σ. Ζαχαριάδης, εἰς συνάντησιν ἐκείνου, κάθ' ὃν ἡγωνίσθη καὶ συνεδέχεσθε. Τοῦ φίλου τοῦ αὐθὲν νέφος ἐκείκασε ποτὲ, ὡς δὲ χρόνοι ἐκρέτωνον ἀνὰ τὰ ἐξωθόνιόνοι αὐτὸν· ὡς πιστοὶ ὁ ἐπὶ τῆς φίλου, ἐν τὸ αὐτὸ χῶρον ἐπέφυσε καὶ κλιτὸν ἀλλήλων νὰ κοιμηθοῦν τὸν ὑπνον τοῦ θανάτου. Κλῆρος καὶ ἀμοιβὴ αἱ σχέσεις αὐτοῦ τὰς γενικὰ ἐκείνας, ἔτις ὑπῆρξεν ὅλος πίστις καὶ ἀφοσίωσις.

Πρὶν ἢ κατατεθῇ τὸ λείψανον τοῦ Ζαχαριάδου εἰς τὸν τάφον, τὸν σκαφθέντα ἐν τῇ γῇ, εἰς τὸν ἀπελεθίμωνον τῆς ἐπτοῖς καὶ κάτω ἡγωνιδῆς, ὁ Κ. Τερπάλαν Φλίγκιν, ἐκ σεβασμοῦ εἰς τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ στρατιώτου τῆς Πατρίδος καὶ φίλου πιστοῦ, ἀγωνιστοῦ καὶ θεθκιμιμφοῦνος, εἶπε τοὺς ἑπομένους λόγους:

«Καὶ σήμερον συνέλθομεν ἐντεῦθεν, ἵνα παρεδώσωμεν εἰς τὴν γῇ τὸν μαρτυρῶν τὸ λείψανον ἑνὸς ἐκ τῶν ἐπιφήμων κάστε ἐπιζώντων Ἑλλήνων, ὁν ὁ θὸς περικαλεῖ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τῷ ἡρόπεσε κίδυνος τελευθόντος θαύματος τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

«Ἔζησε τοῦ ἐτῶν πεντήκοντα μὲν γενικὰ ἑλληνικὰ, πλήρης πίστεως εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν. Ἐνώπιον τῆς γενικῆς κάτεε, τὰ ἀθάνατον δὲν εὑρίσκε χώρον. Ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ζῇ, ὅτι ἀκμοῦσα καὶ ζῇ, καὶ ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ τὴν θοῦλίαν. Ὅστε ἡ κολοσσιαία δύναμις τοῦ κατακτητοῦ, νότα τὴν Εὐρώπης ἡ ἀθωρηῖα, ὁότε ἡ ἀνθίκκε καὶ τὰ ἀπερκαπάστου τοῦ Ἔθνους τὴν ἀπόφασιν ἡ τὴν ἐφόβεσεν. Κατεξέκετο τοῦ ἔργου, καὶ ἐπιφρονέστες ἐκ θαυμαστοῦ τῆς ἀρετῶν, ἔθεσε τὰ φαιὰ θμμῖκα τὴς ἐπιστήμης, μὲν πανοπλίαν περιβεβλημένα, τὸν πίστιν, τὸν ἀκμὴν φανατισμὸ χωρὶσκν πίστιν εἰς τὸν ἀστέρα τὴς Ἑλλάδος.

«Ἐπὶ γεκνὰ αὐτὸν, ὡς ἀέρος μακροχρόνιον ἐν τῷ ἀπείρῳ, ἀνφμῖκα κεβίστεκν σκιὰ τὴς καὶ μόνος δι' ἡμᾶς. Ὀλίν νὰ σκεφθῶμεν γνωσίν, πολλὰ δ' ἔστον νὰ τολμήσωμεν δυνάμωνοι, ὅτιτι Ἕκαστοι νὰ θερμάνε ἡμᾶς ἡ πίστις, ἵνα ζῶσιγνοι τὰ σπίθι τῶν πατέρων ἡμῶν, τῶν νὰ μὴ ἐκλεῖεθῶμεν ἄφωνοι τὸ ἱστορικόστον τὸν σιμβάντων· Ἀλλὰ δὲν ἔτη μόνος ἡ γνωσὶ ἐκείνον, ἀν ἀνέκοντο τὰ ἔργα τὰς εἰς τοὺς πρὸ στοφκνὸς χρόνους· ἄν γεκνὰ ἐκ σκιρὸς καὶ ὀστέων. Οἱ τάφοι αὐτοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ὀπίων τὸν στυγνὸν αὐτὸν εἰρτκκφῆκε, ἐγείρονται μάρτυρες ἀθάνατοι τῆς Ζωῆς ἐκείνης, ἡ δὲ νεκρὸς αὐτὸς, ἐν μαν' ζήλῳ θὰ κατοθέσωμεν εἰς ἐνα τοῦτον, εἰγλωστοῦ ἐν τῇ νεκρᾷ σιγῇ του κάρῳ τὴς ἀλήθειας τοῦ θαύματος τοῦ 1821.

«Νέος ἀδρὸς, ὁ Χρῆστος Ζαχαριάδης εἰρέκκετο, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐν τῇ Ὀδησσῷ, κατωρχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ γένους κατεστάς, καὶ ἐγκρατεῖς τὴς θθνικὴς παρκκαιμῆς. Μετὰ τῶν ἐμπλέκων τοῦ ἔρκατος, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν δυνάμεων του, ἀλλ' ἐν τῷ μεγαλείῳ τὴς πίστεως, τὸ ἔργον τὴς ἀφοσιώσεως. Μέλος τῆς φιλικῆς Ἑταιρίας, εἰς τὸν τοῦ Ἱερὸν Λόχου, μαχητὴς ἀκλοῦθος ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ὅλον τὸν ἀνιαστὸ ἀγῶνα, ἀποστολὸς ἀκάματος καὶ πρόθυμος εἰς Ἑπτάνησον καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἡ φωνὴ τὴς Πατρίδος ἐκάλει αὐτὸν, ἀπὸ τὴς πρώτης ἡμέρας τὴς θθνεγερσίας, μέχρι τὴς ἄφρας, καθ' ὃν ἐπελέχθη ὑπὸ τὴς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἑλληνικὴ νὰ σταματήσωσι τὰ ὀχέδικκα ἔργον, ὁ Χρῆστος Ζαχαριάδης ὑπεφέρετο τὸν Πατρίδα, ὡς πάντες οἱ τῆς γενεᾶς τοῦ, ἄνευ ἀμοιβῆς ὑλικῆς καὶ ἐν πλήρει αὐτεκπαρνήσει. Οἱ ἐκδοξόντοι καὶ ἐπιφανόστατοι τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος εἶδον αὐτὸν ὑπὸ τὰς ἡγικὰς Ἑλληνικὰς σημαίας τοῦ, στρατιώτον πρόθυμον καὶ θερμὸν τῆς Ἑλληνικῆς πολιτογενείας.

«Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος, ὁ Ζαχαριάδης ἐν Ὀπτρφίνοσι τὸ πρεκόθον τοῦ. Εἰσελθὼν εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀπεδείξεν ἢν καὶ κατὰ τὴν ἀγῶνα δρκστηρότητα, τιμιότητα καὶ αὐτοκάρτερον. Μέχρι τὰς στιγμὴς, κάθ' ἣν αἱ δυνάμεις ἐξαντλήσωμεν, ἤξιωνε νὰ τὴν ἐγκαταλιπόσωμεν, ἀπόβλεψε εἰς τὴν πρώτων μετεδιδοκόνων καὶ τελευταίων ἀπὸ τὴ ἐγκαίας ἀπομχωρήσεων ἀφρόνων Ἑπτανήσιων. Ἡ δυσχερὴς αὐτὴ κοινωνικὴ θέσις, εἰς ἣν εὑρέθη, ἐξέλιπε τὴν ὑπηρεσίας ἐκφορτίσας τὴν τιμιότητός του.

«Ἀλλ' ὁ Ζαχαριάδης μετέφερε ἐπίσης εἰς τὰς μετὰ τὸν ἀγῶνα πολιτικὰς μεταβολάς. Πιστὸς εἰς τὰ θθνικὰ σύνθημα, ἐπιλέφαμε ἀφκστερὸς τὴν ἐξουκρατίαν τὸν Βαυαρῶν, ὅστε αὐτὸς ἐβλέπνα νὰ σύστῃ τὰ κράτος τὴς ὑπὸ τὸ τοῦ Ἔθνους καὶ οὐσιβεῖν εἰς τὸν ἀποτελεκρατικωτέρων ἐγκατῶν τῆς Β Ἀναθεωρήσεως 1843